

Jak rozliczyć wewnątrzwspólnotowe nabycie środka trwałego w walucie obcej poprzedzone zaliczką przekazaną unijnemu dostawcy

Często zdarza się, że firma dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia środka trwałego, wpłacając uprzednio w tym celu zaliczkę w walucie obcej. W artykule tym wskazujemy, jak prawidłowo wyceniać podatkowo i rachunkowo zarówno wpłaconą zaliczkę, jak i pozostałą kwotę wpłaconą po zrealizowaniu dostawy środka trwałego oraz w jaki sposób powstające różnice kursowe korygują jego wartość początkową.

Zakup środka trwałego poprzedzonego zaliczką – skutki w podatku dochodowym.

Dla celów podatku dochodowego zakup środka trwałego dokonany w ramach WNT rozlicza się tak samo jak zakup krajowy, z tą różnicą, że jego wartość należy przeliczyć na złote po odpowiednim kursie waluty obcej. W takim przypadku zarówno faktura stwierdzająca zakup środka trwałego, jak i zapłata (w tym przekazana zaliczka) są wyrażone w walucie obcej.

W tym celu fakturę dokumentującą WNT należy przeliczyć na złote według kursu średniego ogłaszanego przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień poniesienia kosztu (art. 11a ust. 2 updof lub art. 15 ust. 1 updop). Dniem poniesienia kosztu wyrażonego w walucie obcej, w sytuacji gdy koszt jest udokumentowany fakturą lub rachunkiem, jest dzień wystawienia faktury lub rachunku. Oznacza to, że jeżeli faktura stwierdzająca zakup towaru (środka trwałego) w ramach WNT jest wystawiona w walucie obcej, to do jej przeliczenia na złote należy zastosować kurs średni waluty ogłoszony przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury przez zagranicznego dostawcę.

Zaliczka wpłacona na poczet przyszłego nabycia wewnątrzwspólnotowego na moment jej przekazania nie stanowi kosztów uzyskania przychodów. Kosztem tym nie jest także wartość nabytego środka trwałego (wartość początkowa). Dopiero odpisy amortyzacyjne od prawidłowo ustalonej wartości początkowej środka trwałego zmniejszają podstawę obliczenia podatku. Choć zaliczka przekazana na poczet nabycia środka trwałego nie jest wprost kosztem podatkowym, to musi ona zostać prawidłowo wyceniona, ponieważ powstałe w tej części różnice kursowe będą najpierw wpływały na wartość początkową środka trwałego, a następnie na wysokość odpisów amortyzacyjnych zaliczanych do kosztów podatkowych.

W przypadku zobowiązań wyrażonych w walutach obcych regulowanych za pomocą rachunku walutowego różnice kursowe, ustalone tzw. metodą podatkową, należy ustalić jako różnice pomiędzy:

- 1) kwotą kosztu przeliczoną po średnim kursie NBP z dnia poprzedzającego dzień poniesienia kosztu oraz
- 2) kwotą kosztu przeliczoną po średnim kursie NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień faktycznej zapłaty zobowiązania w walucie obcej (rozchód środków z rachunku walutowego).

Tak wynika z art. 24c ust. 2–4 i ust. 7 updof oraz art. 15a ust. 2–4 i ust. 7 updop. Powyższe oznacza, że zarówno przekazaną zaliczkę, jak i pozostałą kwotę zobowiązania uregulowaną po dokonaniu zakupu przelicza się na złote według kursu średniego NBP z ostatniego dnia